

LIBRIS

We know
books

Dae Lyr Amirali

Poemul stelei

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AMIRALI, DAE LYR

Poemul stelei / Dae Lyr Amirali

—Snagov: Letras, 2022

ISBN 978-606-071-916-8

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-915-1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2022, Dae Lyr Amirali

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.netemail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.rocontact@lettras.ro

Promovăm autorii români.

Povestea începe în Argentea, un oraș obișnuit, situat în sud-vestul României. Așezarea nu are prestigiul Parisului, Romei sau Atenei, unde valuri interminabile de oameni ahtiați după frumos curg constant, dar nu face parte nici dintre acele orașe monotone unde toată lumea cunoaște pe toată lumea.

Schimbarea orașului se poate spune că a început odată cu întoarcerea domnului Ispas din străinătate. Tânărul a lipsit câțiva ani din orașul natal pentru a studia designul în Franța. La încheierea studiilor, pe lângă bagajul voluminos de cunoștințe, Ispas a adus acasă o franțuzoaică delicată a căreia, din pricina tenului curat și a ochilor mari albaștri, i s-a spus: “domnișoara de porțelan”. Făptura ireală se numea Jacqueline Archambeau și provenea, ca și domul Ispas, dintr-o familie de artiști.

În scurt timp a venit pe lume primul și singurul lor copil: Hariclea. Fetița a moștenit fragilitatea mamei și determinarea tatălui. Copila a vizitat pentru prima dată Franța când a împlinit trei ani. Soții Ispas au străbătut Parisul ca în vremea studenției și, deși îl cunoșteau ca pe propriile buzunare, au

descoperit un butic nou. I-au pășit pragul încântați.

Magazinul era mic și foarte aglomerat, cum sunt mai toate magazinele cu vechituri. Proprietara, o figură bizară, îmbrăcată într-o salopetă albastră, lipea niște stelute ciudate pe pereții decojiți. Erau stranii, nu pentru că aveau șapte colțuri, ci pentru că atunci când erau puse în lumina soarelui arătau curcubeul în toată splendoarea lui.

—A fost aici dintotdeauna, a spus vânzătoarea, ca și cum le-ar fi auzit gândurile. Acest magazin este ca un om, lucru sau situație: apare doar dacă ai nevoie cu adevărat.

Hariclea a întins mâna după stelute și a început să plângă. Mișcată de suspinele copilei, vânzătoarea a înfundat adânc mâinile în buzunare și după câteva mișcări de magician, i-a oferit o stea. Fața copilei s-a luminat și plânsul a fost înlocuit de un zâmbet larg.

Părinții i-au mulțumit și au vrut să plătească, dar au fost refuzați.

—Nu pare a fi deosebită, dar strălucește foarte tare în întuneric. Sunt șanse mari să găsiți ceva pe gustul vostru aici. Trebuie să eliberăm spațiul; mai puține obiecte ar face munca mai ușoară, a spus femeia.

Cât timp au cercetat obiectele din magazin, Hariclea a rămas în brațele mamei jucându-se cu steluța. Ajunși lângă o canapea veche, printre vechituri, au observat șapte păpuși de porțelan îmbrăcate în culorile curcubeului. Fetița a întins

mâna din nou. Temători, părinții i-au refuzat plăcerea de a atinge micile gingășii. Femeia s-a apropiat încrezătoare, a îndepărtat vechiturile de pe canapea și a așezat fetița lângă păpuși.

În trei sferturi de ceas, părinții au înghesuit în patru plase o mulțime de obiecte. Printre ele se aflau, bineînțeles, și cele șapte păpuși. Beatitudinea de pe chipul vânzătoarei a fost pusă pe seama sumei mari pe care o lăsaseră în schimbul cumpărăturilor. Femeia a rămas în ușa magazinului făcându-le semn cu mâna ca unor rude ce pleacă departe pentru timp îndelungat.

După vacanța aceea, soții Ispas au avut vise stranii. Analizate împreună arătau ca o hartă ale cărei trasee erau estompate și desenatorul, un personaj misterios, împrôscase cerneală exact în locurile importante; până și cel mai experimentat căutător de comori ar fi fost confuz. Ideea unui magazin de design interior a încolțit aproape simultan în mințile celor doi. Dintre toate clădirile din oraș, tinerii au fost fermecați de una singură: cea în care se afla casa de modă. Era situată în centrul civic, avea două etaje și tocmai în acea perioadă proprietarii lipiseră un anunț de închiriere. Punerea proiectului în practică a necesitat multă muncă și abia după doi ani și jumătate a fost finalizat. L-au numit: *Le temps sidéral*. Avea șapte încăperi și în fiecare predomina o culoare din curcubeu. Pentru că păpușile îi inspiraseră în conceperea designului, au considerat că locul lor era acolo.

Odată cu deschiderea oficială, orașul a devenit foarte cunoscut. Desigur, turiștii erau mai mult din țară și de la

țară. De cele mai multe ori vizitatorii erau nevoiți să aștepte ore întregi pentru a putea intra, așa că profitau de ocazie și făceau un tur de oraș. Singuratici sau în grupuri de câteva persoane, se adunau pe străzi, în special în lunile de vară. Se opreau în fața clădirilor pentru a admira perfecțiunea stilului arhitectonic, apoi, sătui de forme rigide, contemplau statuile de marmură ce le apărau. Arătau ca niște gardieni din trecut și nu păreau a se sinchisi de aglomerație, de liniști adânci sau de evenimente șocante. Un singur lucru pătrundea statuile: admirația turiștilor. Crusta de răceală se spărgea, iar ochii lor albi, inerti, prindeau culori pe care doar acele persoane care prețuiesc detaliul sau cele cu abilități la care s-a ajuns prin eforturi susținute le pot vedea. Localnicii, însă, erau sătui și de turiști și de statui. În prea multe locuri blazarea înlocuise curiozitatea, iar asta făcea orașul să arate ca un manechin îmbrăcat cu o rochie de jacard spălată de prea multe ori, de sub care, din loc în loc, ieșea grosolan o jupă de iută. De la câte o fereastră apărea o față zbârcită și, preț de câteva clipe, după o perdea din material plastic, o pereche de sprâncene se încrunta la vederea tabloului ciudat în care cei de jos se admirau reciproc; oamenii păreau statui, iar statuile oameni. Când vreun turist din preaplînul sufletului exclama involuntar: "Wow!", perdeaua din plastic umplea fereastra, semn că privitorul identificase turistul și că spectacolul putea continua fără observator. Cu ochii sătui și mintea doldora de frumuseți, turiștii porneau iar și iar în căutare de comori. Dacă din întâmplare trecea pe lângă ei un localnic, acesta se

prefăcea că e turist, asta pentru a nu fi nevoit să răspundă la întrebări sau să ofere lămuriri suplimentare.

În câțiva ani familia Ispas a devenit cunoscută și participa la aproape toate evenimentele importante ale orașului. Desigur, Hariclea s-a transformat într-o domnișoară frumoasă a cărei companie era foarte căutată. Fetele de vârsta ei ajungeau mai devreme sau mai târziu să-i imite vestimentația și chiar cele mai mici gesturi. Viața fusese extrem de generoasă, iar cei trei se bucurau de ea din plin. Din păcate, nimic nu durează o veșnicie, nici măcar veșnicia...

În anul 2018, Argentea era aproape la fel. În centrul orașului, imobilele vechi și construcțiile noi se înghesuiau unele în altele ca și cum ar fi schimbat între ele taine milenare. Aproape tot timpul anului mirosea a gogoși. Nenumăratele gogoșării acaparau până și cei mai grăbiți trecători. În fiecare zi oamenii își ștergeau gurile mânjite de ulei și zahăr, plescăind mulțumiți. Mirosul dulceag dispărea printre clădirile rare de la periferia citadelei iar viața se desfășura fără întâmplări ieșite din comun.

Dintre cele câteva zeci de alei aflate la marginea de nord a orașului, una singură avea un pedestal de piatră pe care era inscripționat cu litere groase, înclinate și puțin dezordonate: *Zori de zi*. Acesta era un centru rezidențial de fete al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului. La nord, avea ca vecini două centre pentru băieți:

Peter Pan și Pinocchio, iar la sud, două centre pentru fete: Degețica și Curcubeu. Erau zece astfel de centre în tot orașul. Celelalte cinci se numeau: Clopoțița, Prâslea, Voinicel, Luceafăr și Cosânzeana. Toate funcționau în apartamente de bloc. Excepție făcea desigur *Zori de zi*. De fapt, era singurul centru din țară de acest fel. De la pedestal până la porțile mari de fier ale centrului de fete, erau șapte sute de pași; timp suficient ca gândul să alunece într-o altfel de lume. Vizitatorii ocazionali spuneau că fântâna arteziană era vinovată pentru starea de mister. Piciorul lung din piatră compozită și bazinul larg subordonau restul ambientului lăsând impresia că fusese adusă de curând din antichitate. Multiplele jeturi de apă creau în aer mii de perdele strălucitoare, ca și cum o mână nevăzută arunca neîncetat diamante pentru a ține acel loc ascuns.

Clădirea fusese donată de niște oameni de suflet care nu avuseseră urmași. Era de un alb imaculat și respecta regulile clasice ale arhitecturii. În dreapta ei se afla un foișor iar în partea stângă, avea câteva anexe cu elemente de renaștere timpurie și un teren mare pentru activitățile obligatorii și pentru cele recreative. Oglinzile nenumărate ale ferestrelor dădeau senzația că acea clădire este vie din cauza coronamentului copacilor și arbuștilor ale căror frunzele se unduiau în geamuri ca niște fete cochete. Curtea largă avea o mulțime de alei acoperite cu nisip, mărginite de arbori, flori, statui de marmură și bănci îmbietoare. Peste tot plutea nestingherit parfumul puternic al trandafirilor. Liniile drepte și figurile geometrice duceau la ideea de rigurozitate,

severitate și disciplină — întocmai ca și normele morale ale centrului: onestitate, curtoazie, politețe, respect, toleranță, amabilitate și integritate, toate într-un singur loc și în egală măsură.

În acea zi de sfârșit de august, porțile grele fuseseră lăsate deschise. O mașină verde, condusă de o domnișoară în jur de douăzeci de ani, a trecut nestingherită și a oprit în fața clădirii. Înainte să coboare, tânăra s-a aranjat în oglinda mobilului, apoi cu aer de celebritate și gentuță colorată de firmă, a scos din portbagaj trei plase și două cutii. Înainte să intre, s-a oprit pe scările largi și a privit lung împrejur. Astfel de vizite erau destul de dese. Oamenii aduceau de cele mai multe ori lucruri care le prisoseau pentru a se lăuda cu fapte caritabile.

Unele dintre obiectele din centru fuseseră achiziționate de către Direcție, iar altele fuseseră donate de diverse instituții sau sponsorizate de câțiva oameni înstăriți din județ.

La intrare, dintr-un tablou mare, priveau grav foștii proprietari. Parterul, ca de altfel și cele două etaje, fusese modificat. Avea o bucătărie, o cameră pentru personal, o magazie pentru alimente și un mini vestiar cu toaletă de serviciu. Tot la parter erau băile și toaletele comune. Primul etaj avea patru camere. În fiecare cameră locuiau două fete. Media de vârstă era de paisprezece până la douăzeci și cinci de ani. La același etaj se afla biroul Șefei de centru și o sală pentru relaționare. Fetele cu vârsta cuprinsă între șase și paisprezece ani, ocupau etajul doi al clădirii. La nivelul

secund se afla o cameră de studiu care adăpostea câteva calculatoare și o minibibliotecă. Imobilul avea și o mansardă care era ticsită cu necesarul pe care îl primea fiecare beneficiară. Aceasta era tot timpul încuiată, iar cheia se afla în posesia șefei de centru.

Holurile lungi ale centrului nu lăsau nici cel mai slab sunet să treacă neauzit. Într-una din camerele de la etajul ultim, Hariclea plângea cu capul în pernă. Domnișoara împlinise doisprezece ani și finalizase clasa a șasea. Purta un tricou violet larg, pantaloni albi, balerini galbeni și un zâmbet trist. A ridicat anevoie capul mic cu păr blond prins într-o coadă în vârful capului și a netezit cele câteva fire rebele de pe fruntea bombată. A privit absentă camera sărăcăcioasă și plictisitoare care părea a fi locuită mai degrabă de adulți. Cele două paturi, două noptiere, două birouri cu scăunele, două tablouri, un dulap mare pentru haine și o jaluzeala pe jumătate închisă, aduceau în prezent o poveste de ev mediu întunecat. Tablourile aveau un aspect prăfuit și fuseseră realizate cu ani în urmă de către foste rezidente. Pe unul dintre ele, cel care reprezenta o casă posomorâtă cu geamuri și mai posomorâte, scria: Ana 2000. Pe celălalt, numele și anul erau prea puțin vizibile și fusese pictat cândva un soare pe care timpul îl decolorase. O chestie cât se poate de bizară: un soare decolorat în care bătea zilnic atotstrălucitorul soare.

Fata plimba în gură o bomboană cu lapte și pleascăia din zece în zece secunde. Privea în gol și răsucea câteva șuvițe de păr din coadă. A luat o fotografie din albumul de pe

noptiera mică de lângă patul îngust cu apărători din pal zgâriat în multe locuri. A strâns-o la piept și a oftat prelung. Pleoapele umflate și roșii s-au lăsat grele peste ochii mari albaștri. Lacrimile prelinse de pe obrajii palizi au căzut pe fotografie și au format un ochi mic de lupă. După ce ochii s-au umplut cu imaginea, a șters-o și a pus-o înapoi în folia de plastic închizând albumul asemeni unui bijutier grijuliu cu nestematele sale. A spart apoi bomboana între dinți și a scos alta din sertarul noptierei. A îndepărtat învelișul cu degete nervoase și dinți încleștați. După câteva minute, sunetul de sticlă pisată al zaharului caramelizat a umplut camera.

Poza îi stăruia atât de vie în ochi ca și cum cei din ea erau în cameră: mama, tata și ea înconjurată de șapte păpuși. Fusesse ultima zi de naștere petrecută împreună. Când împlinise nouă ani, cele șapte păpuși de porțelan fuseseră aduse acasă într-o cutie albă legată cu o fundă mare cât toate zilele în culorile curcubeului. Hariclea despachetase în grabă și fusese dezamăgită. *Le temps sidéral*, magazinul părinților, exista datorită micilor minuni din porțelan.

Se putea juca acolo cu ele, nu a înțeles ce rost avea să primească lucruri pe care le știau toți oamenii din oraș. Tot atunci a primit un lănișor din aur al cărui pandantiv avea formă de stea. Era drăguț dar se aștepta să primească ceva extraordinar. La poza de aniversare a afișat un zâmbet exagerat apoi a dus păpușile în cameră și le-a prezentat celorlalte jucării, așa cum făcea ori de câte ori primea jucării noi.

Înainte ca invitații să sosească, părinții i-au mai făcut o surpriză: au adus din Beirut o echipă care făcea holograme. Vestea i-a înșeninat chipul, dar în timp ce poza, părinții i-au spus că în viitorul apropiat orice persoană din România își va putea face acea fotografie specială. Ședința foto a durat foarte mult. Trebuia să urmărească preț de câteva clipe obiectivul și nu reușea să se concentreze. Numeroasele repetiții au reușit să o indispună. ”Este un dezastru. Mai bine nu-mi făceați cadouri! Mai bine nu serbam nimic!” le-a reproșat când a sosit tortul imens cu glazură violet.

Ca de obicei, când fetița se supăra, părinții încercau să o liniștească oferindu-i alte distracții. De cele mai multe ori părea să funcționeze, dar pretențiile ei creșteau. Acesta fusese motivul pentru care soții Ispas încercaseră să-i aducă pe lume o soră sau un frate. Totul fusese în zadar. După lungi perioade petrecute prin clinici particulare mama a fost trimisă acasă cu un diagnostic sumbru. Surmenată peste măsură și grav bolnavă, s-a stins din viață. Atunci a fost pentru prima dată când Hariclea a observat că grijile și supărările adulților dăunează sănătății acestora și sănătății celor din jur. În perioada imediat următoare, tatăl a fost din ce în ce mai abătut și a muncit până la epuizare. A fost convins că fiicei lui îi va face bine să petreacă mai mult timp cu fete de vârsta ei decât cu un părinte trist așa că a lăsat-o în internatul școlii particulare pe care o frecventa deja.

În fiecare noapte, când colegele din Zori de Zi adormeau, Hariclea venea la fereastră. Stătea acolo până târziu

răsucind neîncetat pandantivul lățișorului. Număra de câteva zeci de ori cele șapte colțuri ale stelei și tânjea după nopțile în care privea cerul cu ambii părinți.

Același lucru s-a întâmplat și atunci când și-a pierdut bunicii. Părinții i-au spus că se transformaseră în stele. “De câte ori ai să vezi pâlپând o stea, să știi că e un semn de la ei”, îi spunea mama. “Normal. Părinții sunt nemuritori”, intervenea tatăl. Hariclea nu pricepea exact cum stau lucrurile cu nemurirea și lungea șirul întrebărilor: “Cam mulți bunici. De unde știi că sunt ai mei? În viitor cerul va fi super luminos? Fără nopți întunecate vom vedea stelele?”

Căutatul bunicii și mamei printre atâtea puncte luminoase, o epuiza peste măsură, dar nu putea să lipsească de la fereastră. Când mergea acasă privea cerul cu tatăl ei, dar nimic nu mai era la fel. “Stelele căzătoare sunt sufletele care vin pe pământ, iar cele care urcă sunt sufletele oamenilor care pier? De ce le vedem doar pe cele care cad?” întreba Hariclea. “Mintea nu le poate pricepe pentru că n-a fost învățată”, îi răspundea tatăl. “Ai spus că totul se învață. Trebuie să existe o școală, un loc în care se învață acest secret. Vreau să merg acolo!” “Eu nu știu...” răspundea încurcat tatăl. “Atunci de ce adulții spun întotdeauna: știu. Ce știți?”

Anul trecut, înainte de sărbătorile de iarnă, domnul Ispas a trimis mașina după Hariclea; proceda întotdeauna așa când puteau petrece timpul împreună. Într-o sâmbătă, au plecat să ia prânzul în oraș. În timp ce se aflau la masă a